

Om vindkraft og permanente naturødeleggelser

Hva dreier det seg egentlig om?

Vindkraft er den mest arealsløsende energiform som finnes. De vindindustriplanleggene som planlegges etablert fra landsende til landsende vil tilsammen dekke tusenvis av kvadratkilometer. Fordi det gjerne blåser mest på heier og topper, vil vindkraftanleggene i innlandet bli plassert på høydetrage - synlige over store avstander. Turbinene plasseres med varierende tetthet, avhengig av terreng og vindforhold. Et eksempel: Det prosjekterte Tonstadanlegget i Sirdal og Kvinesdal kommuner (et anlegg utbyggerne så vakkert kaller "Tonstad Vindpark") planlegges med 64 turbiner spredd ut over et område på nesten 30 km², i tillegg til et veinett på rundt 50 kilometer.

Det er påfallende at de illustrasjonene som konsesjonssøkerne benytter, viser vindturbiner som nærmest gror organisk opp i et landskap av grønne enger eller snødekkede vidder. De er så snedig fotografert eller animert at veinettene ikke synes. Hvis du vil se hvordan anleggene blir i virkeligheten, gå inn på siden "Bilder sier mer enn.."

I et miljø- og naturperspektiv er det veiene som forårsaker de alvorligste inngrepene i fri natur. Det må bygges atkomstveier fra nærmeste offentlige vei inn til anleggsområdet, ofte gjennom hittil veiløst terreng. I tillegg - og vesentlig verre - må det, alt etter størrelsen på anlegget, bygges milevis med internveier på kryss og tvers frem til betongfundamentene for hver enkelt turbin. Veiene holdes åpne hele året, fordi turbinene kontinuerlig må etterses og vedlikeholdes.

Veistandarden er sammenlignbar med fylkesveinettet. Det vil gjerne si en totalbredde på 10 m, veiskuldre på begge sider inkludert. I svinger og i veikryss går bredden opp mot 40 meter med dagens turbiner. De har en totalhøyde på c. 140 meter. Veinettet må dimensjoneres for tunge trailere som skal frakte de rundt 100 tonn tunge maskinhusene. Neste generasjon turbiner blir mer enn 200 meter høye og tilsvarende tyngre. Hvordan veinettet da må dimensjoneres kan vi bare ane.

Vegbyggingen fører med seg utspregning av tusener på tusener av tonn stein og tilsvarende svære skjæringer og fyllinger. Naturen raseres og ferdselen for

mennesker og dyr hindres. Et mangfoldig friluftsliv med gode naturopplevelser er utelukket i hele området som kraftanlegget beslaglegger. Se også vårt naturfilosofiske infoark [Verdiark LNL](#)

Vil slike anlegg ødelegge naturen for bestandig?

Det deprimerende svaret er: Ja. Den fri og uberørte natur er tapt for oss og kommende generasjoner.

Det er riktignok et krav i alle NVEs konsesjoner at

Ved nedleggelse skal konsesjonæren fjerne anlegget og tilbakeføre området til sin naturlige tilstand så langt dette er mulig, jf. energilovskriften § 3-4d. Konsesjonær skal innen utgangen av det 12. driftsåret for anlegget oversende NVE et konkret forslag til garantistillelse som sikrer kostnadsdekning for fjerning av vindturbinene og tilbakeføring av området ved utløp av driftsperioden, jf. energilovforskriftens § 3-4 d.

Merk formuleringen “så langt dette er mulig”!

Et vindkraftanlegg består av tre hovedkomponenter:

- Turbiner inkludert enorme fundamenter av armert betong
- Ledningsnett og transformatorstasjon(er) for transport av strøm til det nasjonale ledningsnettet
- Et omfattende og svært robust veinett, både frem til anlegget og mellom de enkelte turbiner, som omtalt ovenfor

Etter konsesjonsperiodens utløp skal alt dette, i henhold til konsesjonsvilkårene, fjernes og området tilbakeføres “til sin naturlige tilstand”. I beste fall vil slik tilbakeføring omfatte selve turbinene og ledningsnettet (dersom det da ikke inntreffer en konkurs før konsesjonsperiodens utløp). Verken NVE eller utbyggerne har noen planer om å gjøre noe med veiinngrepene. Det er heller ikke økonomi i anleggene til å make noe slikt.

Med andre ord: De omfattende veianleggene i berørte skogsområder, heier og vidder blir liggende til evig tid.

Se for nærmere dokumentasjon: Faktaark nr. 3 og 4, se siden “Artikler/fagstoff”